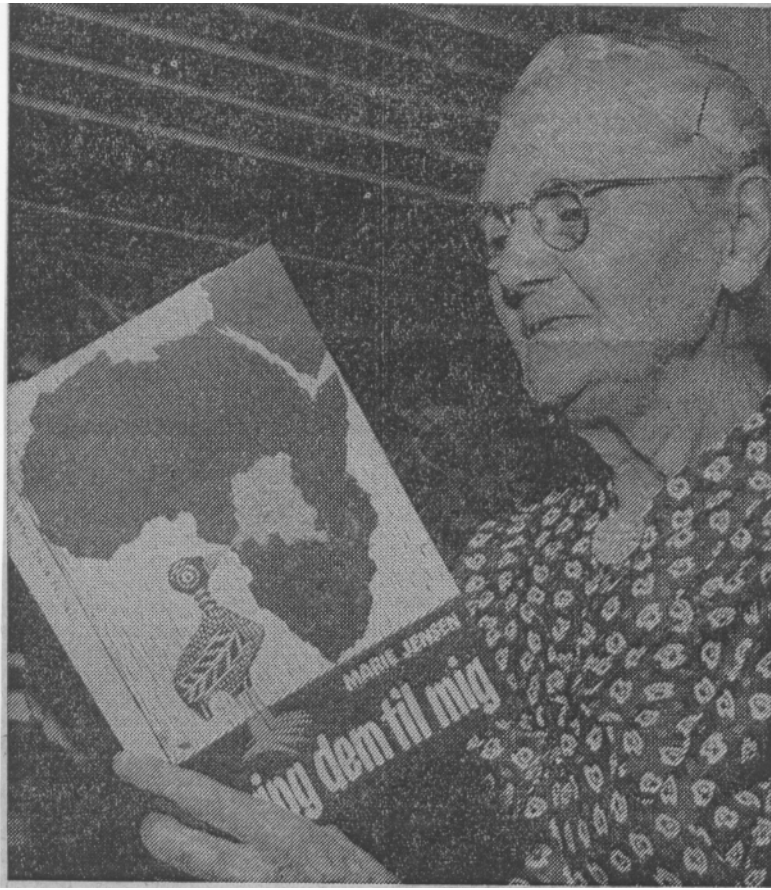

En 87-aarig missionærs

forunderlige debutbog — Frk. Marie Jensen
har skrevet om sit liv og sine oplevelser og gjort det paa en levende
og interessant maade

Marie Jensen med sin debutbog.

Da jeg begyndte at læse den næsten 87-aarige Congo-missionær Marie Jensens debutbog — som netop er udkommet! — besluttede jeg at lægge et mærke de steder i bogen, som jeg fandt mest interessante. Da jeg længe efter var færdig med bogen, opdagede jeg, at bogen, der er paa 331 sider, var spækket med smaa papirlapper. Alle, der læser denne forunderlige bog — „Bring dem til mig“, kunne gøre samme opdagelse. Det er en hel usædvanlig levnedbeskrivelse, et levende referat af et langt livs indsats i det godes tjeneste, en beretning, der baade er spændende, gribende og morsom. — Skrevet af et menneske, som aldrig tøvede, naar Guds røst lød, som drog til Afrika for at øve en pionergerning, som maatte igennem og taalte de mest utrolige strabadser, men som samtidig oplevede det glædelige, at hendes gerning lykkedes.

Et par glimt fra en søndagsskole i Congo skal nævnes inden gennemgangen af denne vidunderlige bog:

Den indfødte præst Kayombo Davids lille søn paa fire aar kom en dag op til mig paa talerstolen og sagde: — I dag vil jeg hjælpe dig. Jeg svarede: — Det er du alt for lille til, vent til du kan se over prsedikesto len. Siden kom han hver søn- dag og spurgte, om hansnart var stor nok. Han er nu præst i Elisabethville".

En dag, da jeg havde bedt afingsbønnen og ville opgive det sidste salmenummer, fik jeg, da jeg saa ud over dem, øje paa Kasang Susanne, der stod op med ansigtet opadvendt og hænderne foldede, hun bad: — Fader i himlen, jeg er kun

en lille pige, og min stemme er kun svag, men kan du ikke se og høre mig, naar jeg beder, tag ikke vore missionærer bort fra Afrika, for vi alle har hørt om Jesus."

* Ville gaa paa havet

Marie Jensen er fra Lønstrup, og familiens hus laa saa nær ved havet, at naar det stormede, slog bølgerne op i baghaven. Hun havde ogsaa hørt om Peter, der kunne gaa paa Genezareth sø, og som 7-aarig mente hun at kunne gøre det samme. Hun tog de første skridt paa vandet med ordene: „Jeg tror" Men sank alligevel ned. Saa fortsatte hun lidt længere ud med ordene: „Jeg tror", men gik stadig til bunds. Saa opgav hun, idet hun sagde til sig selv: „Det er nu lige meget, jeg tror alligevel", og saa gik hun i land.

Da hun skulle konfirmeres, gik præsten rundt til alle konfirmander og sagde: „Vil du forsvare djævelen og alle hans gerninger og alt hans væsen?". Alle svarede ja, undtagen Marie Jensen. Til præsten sagde hun: „Det kan jeg ikke sige ja til, for jeg kender ikke djævelen og alle hans gerninger og alt hans væsen". Derefter gled hun ud af rækken Og satte sig hos sine forældre.

Marie Jensen kom til Congo via Amerika, hvor hun skoledes til sin kommende gerning. Rejsen til Kattanga strakte sig over ca. 550 miles og det var en yderst anstrengende færd. Men maalet blev naaet langt om længe. I sin bog fortæller Marie Jensen om det alsidige arbejde, hun kom ud for. Det er en usædvanlig livlig skildring krydret med smaa morsomme oplevelser.

* Nyfødt vasket i „valling"

Det var ikke let i starten at virke i Lu'unda-stammen. Marie Jensen følte sig ofte tungnem, ja, næsten blind og døv.

„Da Matendeko gav mig min første lære, havde vi regntid, jeg havde allerede faaet bevis pas, at regnen kunne komme over os i spandevis og fortsætte paa den maade dagen igennem. Jeg var i fuld gang med at undervise en klasse i ABC, da Matendeko kom ind i klassen med min regnfrakke over armen. Han sagde: — Ved du ikke, at det er regntid, saa du ikke skyerne? Hvis du bliver syg, hvem skal saa passe dig, kan du hjælpe de syge, naar du selv er syg? Du maa have omtanke i alt, hvad du foretager dig. — Vidste du ikke, at jeg har travlt med din vask og strykning? Din ubetænksomhed har sinket mig".

Marie Jensen virkede ogsaa som jordemor og fortæller bl. a. om den første fødsel, hvor hun assisterede. Det gik godt, skønt det vand, hun skulle vaske den lille i, nærmest var vælling, og den nyfødte maatte svøbes i palmeblade. Helt usædvanlig er ogsaa beretningen om, da Marie Jensen, til de indfødtes skræk, besøgte afguden Irund. Maden — tør man nok sige — er afvekslende paa de kanter, f. eks. „myrer, som spises som de er eller ristes. Marie Jensen har dog aldrig selv nydt denne „delikatesse".

* En mærkelig „afgud"

Morsom er beretningen om besøget i en landsby, hvor der aldrig før havde været en hvid kvinde. Aldrig før havde indbyggerne set en saadan „afgud": „Hun har tænder, hun har ben, hun kan gaa", jublede de. En nat vaagnede hun i sit telt ved en mærkelig lyd udenfor. Da hun aabnede teltfligene laa alle hendes bærere omkring indgangen. Forklaring: Der havde været palmevinsfest, hvorfor bærerne var bange for der skulle tilstøde missionæren noget. Derfor holdt de vagt!

Rædselsfulde ting kunne der ske, naar der fandt møde sted med vilde dyr og giftigt kryb. Marie Jensen fortæller saledes om en mand, der var saa uheldig at møde en løvefamille med to unger. Dyrenes konge rejste sig pludselig og lagde sine forpoter op paa hans skuldre. Forskrækket raabte han: „Lika, lika" .det betyder lad være eller nej). Løven tog sine poter ned, men lagde dem saa atter paa mandens skuldre. Det samme gentog sig, og saa tog manden benene paa nakken og naaede frem til hospitalet med stort blodtab.

* Den stedlige

„ambulance"

I bogen findes et billede at hospitalets ambulance. — Det er et tæppe hængt op paa en lang stang. Ved fødsler skulle der medbringes to smaa skjorter, navlebind, bleer eller smaa bukser og et lille tæppe til den nyfødte. En far, der kom uden, foreslog, at hospitalet skulle forære barnet tøjet, for han havde intet at købe for. Manden havde lange benklæder paa, saa Marie Jensen foreslog at han skulle skære buksebenene af og lave skjorter deraf til barnet. „Det vil tage tid, sagde han. „Vi venter", svarede Marie Jensen. Den historie gik vidt omkring, for de indfødte opfatter hurtigt en spøg og tager ved lære af den.

Marie Jensen fortæller om en række af de mennesker, hun mødte i Afrika, om kendte og ukendte mellem hinanden — ogsaa om Moise Tshombe, som hun som jordemoder hjalp til verden. Da Tshombes far var død, skrev congoleseren til Marie Jensen, og 1 brevet laa der en bøn: „Bed for mig, jeg er den ældste, og paa mig hviler ansvaret for den ganske familie".

* Naar Tshombe var paa besøg

Som ung mand kom Moise Tshombe ofte til frk. Jensen for at bruge hendes skrivemaskine, og han arbejdede meget i kirken blandt ungdommen. Altid saa jeg ham med et stort smil, Skriver den gamle missionær, der altid har bevaret de bedste tanker om denne en af det ny Congos førstemand. Den dag kom, hvor Marie Jensen maatte forlade sit elskede Afrika, forlade alle dem, hun lærte at holde at, forlade det store land, hvor afgudsdyrkeri og mystik levede, men hvor hun fik lov til at tale Guds ord og se det vinde indpas i mangt et sind. Meget har hun oplevet, ære har hun bragt over sit fædrelands navn.

I slutningskapitlet lyser ogsaa ydmygheden ud af ordene: „Summen af alle disse minder, jeg her har forsøgt at give videre, samler sig for mig først som mit hjertes dybe tak til vor himmelske far, dernæst til alle dem. Han førte paa min vej for at vejlede, støtte og dygtiggøre mig til gerningen i Congo".

Maatte „— bring dem til mig" vinde stor udbredelse.

P. N.